

Ami a Satiriconból kimaradt

(Töredékek)

Közben rákpirosra sültek mind a házak.
Szárnyas elevátorok dübörögtek be,
néha fölhussantak égbe,
aztán lezötyörögtek.
Mondták: ne lépjünk ki a néptelen
utára éjjel.

De hát haza kell mennünk!
Alig rohantunk öt percet a
vörösén foszforeszkáló utcán,
a püspöklilán nyelvöltögető házak közt;
behemót gölem tántorog felénk
— izzadságtól fényes a bőre —,
rátámad feleségemre,
én kikapom a kést a kezéből,
és megvagdalom, csak arra vigyázok:
ne legyenek mélyek a sebei.

Közben a földrengés fokozódott:
előttünk a házsor leomlott,
csak a mi házunk maradt még lakható.
Ellepték ismeretlen huligánok,
minket levegőnek néztek,
tomboltak orgiáztak.

Szállásukra benyitok;
pokróc alatt egy cingár lány,
akit még este hoztak.
Most ott fekszik élettelenül.
Váratlan kinyitja a szemét.
Lilás, sugaras kökörcsinek.

Ezt a lányt láttam valaha
éjjélkor egy stégen a folyón,
majd a hullaház egy pléhtepsijében.

Hold fulladozott szederjes felhők közt.
Megjött a kovács, engem keres.
Kezében nyárs, tüzes reszelő.
Beszorít a falhoz. Nyomja az izzó nyársat.
Végperc. „hogyan kell bátornak látszanom,
mikor nem vagyok az?” — ezen tűnődöm.

A huligánok rántják vissza hátulról.

Pált a kivégzés előtt még
meglátogatta Seneca:

„Én nem láttam szederjes, szadista világunk fölött
valami szilárd pontot.

Csak az vigasztal: *p a t e t e x i t u s*,
amikor akarom.”

Néró skárlát katonabakancsa

éppen most telibetalálta

Poppaea pohos, vemhes hasát.

Holt magzatot szült, s nemsokára meghalt.

Pál: „Én láttam a Világ fölött
igazi szilárd pontot:

Valaki megszólított, akit
gyűlöltem, és föléledt.”

A két fiú a törékeny lánnyal

most Pompeiben cselleng.

Szederjes ég — szörzsákká vált a Nap.

Dörren a földmély, mint hajó tántorog.

Sárözön ömlik alá az égből.

Futnak fedél alá és eltérülnek
a macskaköveken.

Föléjük borul a tocsogós iszap,

melyben még tagjaik örvénylése dereng.

Kenyérdagasztás;

s aztán még néhány ólomnehéz

buborék pöffen föl.

Fiú és lány összeölelkezik:

mindegy, hogy ki, mindegy, hogy miért.

És c s ö n d lesz mindenütt.

Talán az utolsó nemzedékből vagyok,

ki e növényi pompát még élvezheti,

e kavargó sziromáradatot.

Száz év múlva a cinkék, tengelicék

röptükben, mint kövek leesnek,

s levegőt csak gázmaszkból szívhatunk.

(Álom 73. máj. 11.)